

Knjiga proroka Daniela – sto trinaesti dio

Otkrivanje trostruke primjene proročanstva: razumijevanje značenja 11. rujna 2001. u biblijskom kontekstu

Jeff Pippenger
2024-03-03

Kada je Gospod 11. rujna 2001. poveo svoj narod posljednjih dana natrag na Jeremijine „stare staze”, već je bio utvrdio pravilo trostruke primjene proročanstva.

Ovako veli Gospodin: Stanite na putovima i pogledajte, i pitajte za stare staze, gdje je dobar put, i hodite njime, pa ćete naći počinak dušama svojim. Ali oni rekoše: Nećemo hoditi njime. Također postavih nad vama stražare govoreći: Poslušajte zvuk trube. Ali oni rekoše: Nećemo poslušati. Jeremija 6:16, 17.

Kad je Gospodin vratio svoj narod na stare staze, oni će naći počinak (kasnu kišu), a stražarima je tada dana trubljska poruka. Svi proroci na najsavršeniji način označuju svršetak posljednjih dana, stoga bi trubljska poruka posljednjih dana bila posljednja truba, koja je sedma truba, koja je treći jao.

Kada je Njegov narod posljednjih dana počeo hoditi starim stazama, prepoznalo se da su obilježja prvoga jaoa upućivala na određenoga simboličkog povijesnoga vođu (Muhameda) te da je drugi jao činio isto (Osman). Utvrđeno je da su i svaka od prve četiri trube imale određene simboličke vođe koji su ih identificirali, te je tada prepoznato da je Osama bin Laden simbolički vođa trećega jaoa.

Muhamed je bio povezan s Arabijom, a Osman je bio simbol Osmanskoga Carstva u Turskoj, a Osama bin Laden predstavljao je islamski teror diljem svijeta, premda je i on, kao i Muhamed, bio Arapin.

Također je bilo prepoznato da je prvo jao ranilo vojske Rima i da je drugo jao ubilo vojske Rima. Tada je 11. rujna 2001. bio prepoznat kao trenutak kada je islam trećega jaoa ranio vojsku Rima (Sjedinjene Države), ali da će je kod nedjeljnoga zakona ubiti, kada Sjedinjene Države dođu svojemu završetku kao šesto kraljevstvo biblijskoga proročanstva i predaju svoj nacionalni suverenitet trostrukoj uniji zmaja, zvijeri i lažnoga proroka.

Prepoznato je da su Sjedinjene Američke Države zemaljska zvijer s dva roga moći. Primarna proročka značajka zemaljske zvijeri jest da se ona mijenja iz janjeta u zmaja. U proročkom smislu rogovima predstavljaju snagu, a snaga zemaljske zvijeri bili su republikanizam i protestantizam, prikazani kao dva roga zemaljske zvijeri. No sada, u posljednjim danima, dvije snage zemaljske zvijeri promijenile su se u vojnu i gospodarsku moć. Dana 11. rujna 2001. islam trećega jaoa udario je na zemlju, simbol zemaljske zvijeri, Pentagon, simbol njezine vojne moći, i Blizance u New Yorku, simbol njezine gospodarske snage.

Kad je također bilo prepoznato da i početna povijest prvoga jaoa, i završna povijest drugoga jaoa, obje prikazuju ilustraciju pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, bilo je prepoznato da je pri dolasku

trećega jao, kada su velike zgrade New Yorka bile oborene, bilo utvrđeno da je proces pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće započeo.

„A sada dolazi tvrdnja da sam izjavila kako New York treba biti zbrisan plimnim valom? To nikada nisam rekla. Rekla sam, dok sam gledala kako se ondje podižu velike zgrade, kat za katom: ‘Kakvi će se strašni prizori odigrati kada Gospod ustane da silno potrese zemlju! Tada će se ispuniti riječi Otkrivenja 18,1–3.’ Cijelo osamnaesto poglavlje Otkrivenja upozorenje je na ono što dolazi na zemlju. Ali nemam posebno svjetlo u pogledu onoga što dolazi na New York, osim što znam da će jednoga dana velike zgrade ondje biti oborene okretanjem i prevrtanjem Božje sile. Iz svjetla koje mi je dano znam da je uništenje u svijetu. Jedna riječ od Gospoda, jedan dodir njegove silne moći, i te će goleme građevine pasti. Odigrat će se prizori čiju strahotu ne možemo ni zamisliti.” Review and Herald, 5. srpnja 1906.

„propast koja je u svijetu“ jest karakter islama, jer je njegov karakter prikazan kao Apolion i Abadon u devetom poglavlju, jedanaestom retku Otkrivenja.

I imali su nad sobom kralja, anđela bezdana, kojemu je ime na hebrejskom Abadon, a na grčkom mu je ime Apolion. Otkrivenje 9,11 (DEVET JEDANAEST).

Značenje imena, odnosno karaktera, kralja koji vlada islamom, i na hebrejskom i na grčkom, kako je predstavljeno tim dvama imenima, jest „smrt” i „uništenje”, što je došlo 11. rujna 2001., kada su veliki njujorški tornjevi bili oboreni. U tom su se trenutku počeli ispunjavati Otkrivenje, osamnaesto poglavlje, reci jedan do tri.

Prepoznalo se da je pri prvome spomenu divljega čovjeka islama u knjizi Postanka upotrijebljena hebrejska riječ za „divljega arapskog magarca”, koja je u tome retku prevedena kao „divlji čovjek”. Simbol islama jest porodica konja, a u devetome poglavlju Otkrivenja također je bio prikazan kao bojni konj. Na svetim Habakukovim kartama, za koje je Božji narod bio obaviješten da se „ne smiju mijenjati”, islam je također bio prikazan bojnim konjima.

I anđeo Gospodnji reče joj: Evo, začela si i rodit ćeš sina te ćeš mu nadjenuti ime Jišmael, jer je Gospod čuo tvoju nevolju. I on će biti divlji čovjek; ruka će njegova biti protiv svakoga, i svačija ruka protiv njega; i prebivat će pred licem sve svoje braće. Postanak 16,11.12.

Prvo spominjanje Išmaelova rođenja bilo je povezano s „uzdom“, koja je postala primarni simbol povezan s islamom.

A Saraja, žena Abramova, nije mu rodila djece; a imala je sluškinju, Egipćanku, kojoj bijaše ime Hagara. I Saraja reče Abram: Evo, Gospod me je spriječio da rodim; molim te, idi k mojoj sluškinji; možda ću po njoj steći djecu. I Abram posluša glas Sarajin. Postanak 16:1, 2.

Već pri samom prvom spomenu islama, kako je prikazan rođenjem Jišmaela, naglašava se podložnost. Pojam podložnosti temelj je religije islama. Riječ „islam” izvedena je iz dviju arapskih riječi, „salaam”, što znači „mir”, i „aslama”, što znači „podložiti se” ili „predati se”. Islam naučava da vjernici trebaju svoju volju podložiti volji Allaha (Boga) u svim vidovima života. Kada je Sara shvatila da je donijela lošu odluku potaknuvši Abrahama da uzme Hagaru i rodi Jišmaela, dobila je Abrahamovo dopuštenje da postupa grubo s Hagarom, što je prouzročilo da Hagara pobjegne iz

Abrahamova doma. Ondje je primila poruku od anđela.

Ali Abram reče Saraji: Evo, tvoja je sluškinja u tvojoj ruci; učini s njom kako ti je po volji. A kad Saraja strogo postupi s njom, ona pobježe od njezina lica. I anđeo Gospodnji nađe je kraj izvora vode u pustinji, kraj izvora na putu za Šur. I reče: Hagar, sluškinjo Sarajina, odakle dolaziš i kamo ćeš poći? A ona reče: Bježim od lica svoje gospodarice Saraje. I anđeo Gospodnji reče joj: Vрати se svojoj gospodarici i ponizi se pod njezinim rukama. I anđeo Gospodnji reče joj: Umnožit ću veoma tvoje potomstvo, tako da se od mnoštva neće moći izbrojiti. I anđeo Gospodnji reče joj: Evo, začela si i rodit ćeš sina, i nadjenut ćeš mu ime Jišmael, jer je Gospod čuo tvoju nevolju. I on će biti divlji čovjek; ruka će njegova biti protiv svakoga čovjeka, i ruka svakoga čovjeka protiv njega; i prebivat će pred licem sve svoje braće. Postanak 16:6–12.

Suzdržanost islama, „pokornost” koja predstavlja narav religije islama, i uloga islama, sve je to sadržano u prvom spomenu Jišmaela te predstavlja proročki DNK islama prikazanog trima jadima u Otkrivenju. Kad je Gospodin doveo svoj narod na stare staze Jeremijine, oni su također prepoznali da su „četiri vjetra” koje četiri anđela iz sedmoga poglavlja Otkrivenja drže pod nadzorom, upravo četiri vjetra islama.

„Anđeli zadržavaju četiri vjetra, prikazana kao razjareni konj koji nastoji otrgnuti se i pojuriti preko lica cijele zemlje, noseći na svome putu razaranje i smrt.“ Manuscript Releases, sv. 20, 217.

„Gnjevni konj” islama, koji su također „četiri vjetra” što se „zadržavaju” dok se ne izvrši pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, nose „smrt i uništenje” (Abaddon i Apollyon) na svome „putu”. Kao što je ograničenje postavljeno na Hagaru unijelo taj proročki atribut u simbol islama, tako su i četiri vjetra i gnjevni konj oboje zadržani, i kada je ta činjenica uspostavljena, prepoznato je da početak prvoga jao označava zadržavanje islama, kako je predstavljeno Abubakarovom povijesnom zapovijedi.

I bi im zapovjedbano da ne oštećuju travu zemaljsku, ni ikakvo zelenilo, ni ikakvo stablo, nego samo one ljude koji nemaju pečat Božji na svojim čelima. Otkrivenje 9,4.

Redak po redak, početak drugoga jaoa, koji je u trostrukoj primjeni triju jaoa postavljen nad početak prvoga jaoa, označuje oslobađanje četvorice anđela, što u retku predstavlja oslobađanje drugoga velikog džihada islama.

Govoreći šestome anđelu koji je imao trubu: Odriješi četiri anđela koji su svezani na velikoj rijeci Eufratu. Otkrivenje 9,14.

Stoga se razumjelo da će na početku trećega jao Islam biti i oslobođen i obuzdan, što je upravo svjedočanstvo sestre White.

„U to vrijeme, dok se djelo spasenja bude privodilo kraju, nevolja će dolaziti na zemlju, i narodi će se gnjeviti, ali će biti zadržavani kako ne bi spriječili djelo trećeg anđela. U to će vrijeme doći ‘kasna kiša’, ili osvježenje od prisutnosti Gospodnje, da dade silu snažnom glasu trećeg anđela i pripravi svete da opstanu u razdoblju kada će se izliti sedam posljednjih zala.”

Early Writings, 85.

Kada je povijesni zapis islama bio istražen, ustanovljeno je da se ratovanje i postignuća arapskog islama prvoga jao razumiju u islamu kao „prvi veliki džihad“, te da se ratovanje Osmanskoga Carstva, koje je započelo kada su četiri anđela bila odriješena, u islamu razumije kao „drugi veliki džihad“. U skladu s trostrukom primjenom, islam vjeruje da je treći i posljednji veliki džihad započeo 11. rujna 2001. Kao što je William Miller nekoć napisao: „Povijest i proroštvo slažu se.“

Primjena načela „redak na redak“ oslobađanja i istodobnog obuzdavanja, kako je predstavljena polaganjem početne proročke crte prvoga i drugoga jao jednoga preko drugoga, bila je savršeno potvrđena po Duhu proroštva, a odmah nakon što je islam udario 11. rujna 2001., predsjednik George W. Bush nametnuo je islamu svjetsko obuzdavanje pokretanjem svojega rata protiv terora. Istodobno oslobađanje i obuzdavanje „gnjevnoga konja“ islama bilo je potvrđeno Biblijom, Duhom proroštva, a također i poviješću.

Oni koji „slijede Janjca“ natrag na stare milleritske staze nalaze „počinak“, koji je kasna kiša, za koju sestra White navodi da započinje kada se narodi razgnjeve, a ipak budu zadržani, kao što su bili 11. rujna 2001.

„U to vrijeme, dok se djelo spasenja bude privodilo kraju, nevolja će dolaziti na zemlju, i narodi će se gnjeviti, ali će biti zadržavani kako ne bi spriječili djelo trećega anđela. U to će vrijeme doći ‘kasna kiša’, ili osvježenje od Gospodnje prisutnosti, da dade silu snažnom glasu trećega anđela i pripravi svete da opstanu u razdoblju kada će biti izliveno sedam posljednjih zala.” Early Writings, 85.

Oni koji se „vrata putovima starih milerita“ i „slijede Jaganjca“ nalaze „počinak“, koji je kasna kiša, za koju sestra White navodi da započinje kada je silni anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao 11. rujna 2001. godine.

„Kasna kiša treba pasti na Božji narod. Silan anđeo treba sići s neba, i sva zemlja treba biti obasjana njegovom slavom.” Review and Herald, 21. travnja 1891.

Onaj silni anđeo sišao je kada su zgrade New Yorka bile oborene, zapečaćivanje sto četrdeset i četiri tisuće započelo je, a kasna kiša počela je škropiti. Oni koji su bili vraćeni na stare staze Jeremijine i pronašli „počinak“, koji je kasna kiša, tada su prepoznali da je Izaijin „počinak i okrjepa“ također bila kasna kiša, ali da je to ujedno bilo i prepoznavanje kušnje koja je 11. rujna 2001. stala pred Božji narod, a osobito pred „podrugljive ljude“ koji su „vladali Jeruzalemom“. Došli su do razumijevanja da je ta kušnja bila dvostruka, jer je predstavljala poruku islama trećeg jaoa, a jednako tako važno, predstavljala je biblijsku metodologiju koja je uspostavila poruku kasne kiše.

Kojima je rekao: Ovo je počinak kojim možete dati odmora umornomu; i ovo je okrjepa; ali oni ne htjedoše poslušati. Zato im je riječ Gospodnja bila zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo; da odu, i padnu nauznak, i razbiju se, i zapletu se u zamku, i budu uhvaćeni. Zato čujte riječ Gospodnju, ljudi podrugljivci, koji vladate ovim narodom što je u Jeruzalemu. Izaija 28:12–14.

Hoditi starim stazama omogućilo je Božjem narodu posljednjih dana da tada uvidi kako se prispodoba o deset djevice, koja „prikazuje iskustvo adventističkog naroda“, treba ponoviti „do u najsitnije pojedinosti“ tijekom vremena zapečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Svjedočanstvo povijesti u kojoj se prispodoba prvi put ispunila pokazalo je da je drugo poglavlje Habakuka bilo izravno povezano s prispodobom i njezin sastavni dio. Stoga je „rasprava“ iz Habakuka 2 predstavljala kušnju odmora i osvježenja koju su ljudi podrugljivci odbili čuti. Dok su vjerni proučavatelji Biblije nastavili istraživati stare staze, shvatili su da ne samo da su prispodoba o deset djevice i drugo poglavlje Habakuka isto proročanstvo, nego je to također i dvanaesto poglavlje Ezekijela.

„Dio Ezekielova proročanstva također je bio izvor snage i utjehe vjernicima: ‘I dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, kakva je to poslovice što je imate u zemlji Izraelovoj govoreći: Dani se oduljuju i svako viđenje propada? Zato im reci: Ovako veli Gospodin Gospod.... Dani su blizu i ispunjenje svakoga viđenja.... Ja ću govoriti, i riječ koju ću izreći obistinit će se; neće se više odgađati.’ ‘Dom Izraelov govori: Viđenje koje on vidi odnosi se na mnoge dane koji će doći, i on prorokuje o vremenima koja su daleko. Zato im reci: Ovako veli Gospodin Gospod; Nijedna se od Mojih riječi više neće odgađati, nego će se izvršiti riječ koju sam izrekao.’ Ezekiel 12:21–25, 27, 28.” Velika borba, 393.

Razdoblje pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, kako je predstavljeno adventnim pokretom od 1840. do 1844., predstavlja vremensko razdoblje u posljednjim danima, kada će se „ispuniti djelovanje svakoga viđenja”. Proročka povijest prvoga jaoja, položena na proročku povijest drugoga jaoja, prepoznaje proročku povijest trećega jaoja, koja je proročka povijest pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. To je također povijest od 1840. do 1844. To je također povijest u kojoj se izvršava djelo glasnika koji pripravlja put Glasniku Saveza. To je povijest u kojoj dva roga zvijeri iz zemlje prolaze kroz prijelaz od šestoga do „osmoga” koji „je od sedmorice”. To je povijest u kojoj su dva proroka ubijena na ulici, u jedanaestom poglavlju Otkrivenja.

Jednako je značajna i činjenica da, budući da riječ Božja nikada ne zakaže, zajedno s načelom da svi proroci govore više o posljednjim danima nego o bilo kojem drugom razdoblju, 11. rujna 2001. „proročki su dani blizu“, kada će se „riječi koje“ je Bog izrekao „ispuniti“, i „to se više neće odgađati“.

Pobuna iz 1863. odredila je laodikejskom adventizmu da luta pustinjom dok svi ne pomru. Gospodin se vratio toj povijesti 11. rujna 2001., kao što je učinio s drevnim Izraelom kod Kadeša.

Prvi posjet Kadešu iznjedrio je pobunu deseterice uhoda i donio vrijeme lutanja po pustinji. Na kraju četrdeset godina vratili su se u Kadeš, i ondje je Mojsije drugi put udario u Stijenu te mu je bilo zabranjeno ući u Obećanu Zemlju, ali oni su ušli s Još uom. Jedanaesti rujna 2001. označava posljednji naraštaj, i Bog više neće odgađati svoju Riječ.

O ovoj ćemo činjenici govoriti u sljedećem članku.

„Povijest pustinjskoga života Izraela zabilježena je na korist Božjemu Izraelu sve do svršetka vremena. Božje postupanje s lualicama po pustinji u svim njihovim hodovima amo-tamo, u njihovoj izloženosti gladi, žeđi i umoru, te u upečatljivim očitovanjima njegove sile radi

njihove pomoći, božanska je prisposodba, bremenita opomenom i poukom za njegov narod u svim vjekovima. Raznoliko iskustvo Hebreja bilo je škola priprave za njihov obećani dom u Kanaanu. Bog bi htio da njegov narod u ovim posljednjim danima ponizna srca i poučljiva duha promotri ognjene kušnje kroz koje je prošao drevni Izrael, kako bi bio poučen u svojoj pripravi za nebeski Kanaan.“

„Stijena koja je, udarena po Božjoj zapovijedi, pustila svoje žive vode bila je simbol Krista, udarena i satrta kako bi njegovom krvlju mogao biti pripravljen izvor za spasenje čovjeka koji propada. Kao što je stijena bila jednom udarena, tako je i Krist trebao biti „jednom prinesen, da ponese grijeh mnogih“. Ali kada je Mojsije prenatrpano udario stijenu u Kadešu, narušen je taj prekrasni simbol Krista. Naš Spasitelj nije trebao biti žrtvovan drugi put. Kao što je velika žrtva prinesena samo jednom, potrebno je samo da oni koji traže blagoslove njegove milosti zatraže u Isusovo ime — da izliju želje srca u pokajničkoj molitvi. Takva će molitva pred Gospoda nad vojskama iznijeti Isusove rane, i tada će ponovno poteći krv koja daje život, simbolizirana istjecanjem žive vode za žedni Izrael.“

„Samo živom vjerom u Boga i poniznom poslušnošću njegovim zapovijedima čovjek se može nadati da će zadobiti božansko odobrenje. Prigodom toga silnoga čuda u Kadešu, Mojsije, iscrpljen neprestanim mrmljanjem i bunom naroda, izgubio je iz vida svojega svemogućeg Pomoćnika; nije poslušao zapovijed: ‘Govorite stijeni, i ona će dati svoju vodu;’ te je, bez božanske snage, bio prepušten tomu da svoj zapis okalja pokazivanjem strasti i ljudske slabosti. Čovjek koji je trebao, i mogao, ostati čist, postojan i nesebičan do završetka svojega djela, naposljetku je bio svladan. Bog je bio obećan pred zborom Izraelovim, kad je mogao biti počašćen i njegovo ime proslavljeno.“

„Presuda koja je odmah izrečena protiv Mojsija bila je krajnje bolna i ponižavajuća — da on zajedno s buntovnim Izraelom mora umrijeti prije nego što prijeđe Jordan. No hoće li čovjek tvrditi da je Gospod postupio strogo sa svojim slugom zbog toga jednoga prijestupa? Bog je odao čast Mojsiju kao nijednom drugom čovjeku koji je tada živio. Više je puta iznova opravdao njegovu stvar. Uslišao je njegove molitve i govorio s njim licem u lice, kao što čovjek govori s prijateljem. Upravo razmjerno svjetlu i spoznaji koje je Mojsije uživao, toliko se povećavala i njegova krivnja.” Signs of the Times, 7. listopada 1880.